

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3202/2024
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Цвјетићанин, адвокат из ..., против туженог „Gea Tours“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Данијела Ђокић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1656/24 од 24.04.2024. године, у седници одржаној 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1656/24 од 24.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1656/24 од 24.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1223/18 од 05.10.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати на име неисплаћених нето зарада са топлим obroком и регресом у периоду од 01.04.2015. године до 31.01.2018. године укупан износ од 884.757,73 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе од датума доспелости сваког износа до исплате, како је то ближе одређено у овом ставу. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћених нето зарада са регресом за фебруар и март 2018. године исплати износ од 37.225,33 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у периоду од 01.04.2015. године до 31.01.2018. године износ од 101.660,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе од доспелости сваког износа до исплате, како је то ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је повучена тужба у делу захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду трошкова исхране у току рада и трошкове доласка и одласка са посла за

фебруар и март 2018. године, као и да за тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на неисплаћене зараде. Ставом петим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 444.000,00 динара са законском затезном каматом од стицања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1656/24 од 24.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, трећем и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложио је да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите, о коме је одлучено побијаним усвајајућим делом правноснажне пресуде, је исплата тужиоцу за период његовог радног ангажовања код туженог (од априла 2015. године закључно са јануаром 2018. године) неисплаћених зарада са топлим оброком и регресом за коришћење годишњег одмора и накнада трошкова за долазак на рад и одлазак са рада. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права из члана 104 -118. Закона о раду и члана 75. Правилника о раду туженог од 01.09.2014. године. Побијана одлука је у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима других тужилаца, са истим правним основом и чињеничним стањем као у овој парници. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке Апелационог суда у Београду, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, будући да правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а у конкретном случају је утврђено да су тужиоцу исплаћиване само девизне дневнице на дан реализације сваке вожње, а није постојао споразум са послодавцем да се исте сматрају зарадом, већ је уговором о раду било уговорено право тужиоца на месечну зараду, топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора у уговореним номиналним износима, као и право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне превозна карте у јавном саобраћају спрам дана присутности тужиоца на послу. Сходно томе, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Разлоге ревизије који се односе на битне повреде одредаба парничног поступка Врховни суд није разматрао, јер је посебна ревизија изузетно дозвољена искључиво из разлога правилности примене или тумачења материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 30.03.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 986.417,73 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, а да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП,

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић